

Bilag 7.

Socialministerens bemærkninger til bilagene 5 og 6.

I henvendelser til folketingets socialudvalg fra

1) Butikhandelens Fællesråd, Håndværksrådet og Grosserer-Societetet samt fra

2) De samvirkende danske Landboforeninger og De samvirkende danske Husmandsforeninger er der anført følgende:

a) Efter det af den forrige regering fremsatte lovforslag skulle et bidrag på $\frac{1}{2}$ pct. af skatteydernes skalaindkomst også kunne dække udgiften til dagpenge efter 5 uger til selvstændige erhvervsdrivende. Det føles derfor uretfærdigt, at bidraget også for de selvstændige erhvervsdrivende er forhøjet til 1 pct. i det foreliggende lovforslag uden tilsvarende forbedringer.

b) Endvidere anføres det, at byrden ved forlængelsen af arbejdsgiverperioden fra 2 til 5 uger i forhold til det tidligere lovforslag ikke modsvares af afskaffelsen af bidraget på 1 pct. fra arbejdsgiverne.

Hertil kan socialministeriet bemærke:

Ad a):

Der kan henvises til besvarelsen af spørgsmål 27.

Det er dér anført, at grundlaget i det tidligere forslag for et bidrag på $\frac{1}{2}$ pct. af skalaindkomsten til den obligatoriske ordning for selvstændige var, at en forholdsmæssig del af statstilskuddet gik til denne ordning.

Det er således ikke korrekt, når det i henvendelsen fra De samvirkende danske Landboforeninger og De samvirkende danske Husmandsforeninger anføres, at et bidrag på $\frac{1}{2}$ pct. ville kunne dække udgiften til den obligatoriske ordning for de selvstændige erhvervsdrivende.

Med et bidrag på 1 pct. kan det forholdsmæssige tilskud undværes. Det skal i denne forbindelse erindres, at også lønmodtagernes bidrag blev forhøjet til 1 pct.

Når der er foreslået et bidrag på 1 pct. for både arbejdsgivere og lønmodtagere, svarer

det således til, at begge grupper er sikret fra det offentlige efter 5 ugers sygdom.

I øvrigt kan det gøres gældende, at den selvstændige erhvervsdrivende i relation til dagpengeydelse kan betragtes som sin egen arbejdsgiver.

Den gennemsnitlige udgift til dagpenge til en lønmodtager i arbejdsgiverperioden er inklusive administrationsudgifter anslået til $2\frac{1}{2}$ -3 pct. af lønsummen. Dersom arbejdsgiverne ønsker at frigøre sig fra forpligtelsen til at udbetale dagpenge til lønmodtageren i arbejdsgiverperioden, kan dette ske ved at indbetale et bidrag, der foreløbig er anslået til denne størrelse. Skulle den selvstændige erhvervsdrivende ligeledes være sikret fra det offentlige i arbejdsgiverperioden, måtte det betyde, at der skulle betales et bidrag af samme størrelse for pågældende selv.

Dersom de selvstændige erhvervsdrivende skulle kunne få udbetalt dagpenge fra 1. sygedag, uden at der blev opkrævet et bidrag af den nævnte størrelse, ville det reelt betyde, at staten ydede et tilskud af tilsvarende størrelse til gruppen af selvstændige erhvervsdrivende.

Da der ofte ved en arbejdsgivers korterevarende sygdom ikke vil være tale om noget indtægtsbortfald, og da der i øvrigt er stærkt varierende behov hos arbejdsgiverne for en dagpengesikring, har man ikke fundet det rimeligt at pålægge alle arbejdsgivere pligt til at bidrage til ordningen med de nævnte $2\frac{1}{2}$ -3 pct. af egen indtægt.

Derimod er der åbnet adgang til frivillig sikring fra 1. sygedag mod en betaling, der er anslået til ca. 720 kr. årlig ved højeste sats. Dette bidrag svarer i øvrigt kun til 2 pct. af en indtægt, der berettiger til højeste sats (636 kr. pr. uge).

ad b):

I henvendelsen fra Butikhandelens Fællesråd m. fl. er udgifterne for arbejdsgiverne